

**Міністерство освіти і науки України
Всеукраїнська асоціація органів місцевого самоврядування
Асоціація докторів наук з державного управління
Сумський державний університет
Харківська облдержадміністрація
Харківська обласна рада
Харківська міська рада
Академія муніципального управління
Харківський регіональний інститут державного управління
Національної академії державного управління при Президентові України
Харківський національний університет міського господарства імені О. М. Бекетова**

СТАЛИЙ РОЗВИТОК В УМОВАХ ГЛОБАЛЬНИХ ВИКЛИКІВ

МАТЕРІАЛИ

***ВСЕУКРАЇНСЬКОЇ НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ
ІНТЕРНЕТ-КОНФЕРЕНЦІЇ***

7-8 квітня 2017 р.

м. Харків

Регіональна кадрова політика базується на територіальному та галузевому розподілі суспільної праці, сутність якого полягає у розташуванні певних галузей та промислових комплексів у певних регіонах країни.

Основною метою кадрової політики регіону є формування, підготовка, розміщення і раціональне використання висококваліфікованих кадрів різних галузей господарства і напрямків діяльності у межах регіональної економічної системи.

На формування кадрової політики у регіоні впливають економічні, соціальні, політичні, демографічні, техніко-технологічні й екологічні фактори. У свою чергу вони розподіляються на зовнішні та внутрішні.

Формування регіональної кадрової політики повинно враховувати те, що всі регіони України відрізняються за наступними показниками:

- унікальністю ресурсів регіону (матеріальних, природних, людських тощо);
- мінливістю окремих соціально-економічних параметрів розвитку регіону;
- здатності гнучко адаптуватись до змін, що відбуваються на рівні держави та регіону;
- збалансованості цілей і завдань розвитку держави та регіону.

До основних напрямів регіональної кадрової політики відносяться:

– Політика формування кадрового потенціалу (з використанням зовнішніх і внутрішніх джерел).

– Політика захисту кадрового потенціалу.

– Політика професійного розвитку кадрового потенціалу (за категоріями персоналу).

– Політика забезпечення затребуваності кадрового потенціалу.

– Політика розвитку системи професійної освіти регіону.

– Політика в галузі розвитку ринку професійної праці.

Сьогодні ініціативний і творчий персонал – найцінніший ресурс. Вихідним пунктом такого управління є переконання, що кожна людина здатна до саморозвитку незалежно від того, на якому рівні вона працює. Так як кадрова політика регіону є похідною від загальної стратегії його розвитку, то її вибір та напрями залежать від цілей та можливостей, які є в його розпорядженні.

Список використаних джерел

1. Дороніна О.А. Обґрунтування архітектури багаторівневої кадрової політики в системі соціально-економічного управління / О.А. Дороніна // Науковий вісник Херсонського державного університету. Випуск 12. Частина 2. 2015. С 138 – 141.

ПРОБЛЕМНЕ ПОЛЕ САБОТАЖУ В КОНТЕКСТІ ФУНКЦІОНУВАННЯ СОЦІАЛЬНОЇ СКЛАДОВОЇ СТАЛОГО РОЗВИТКУ

Євтухова Ганна Юріївна,

аспірант,

Харківський національний педагогічний університет імені Г.С.Сковороди

Досягнення сталою розвитку можливе через реалізацію трьох його складових: економічної, екологічної та соціальної. Кожна з них представляє окрему систему зі своїми структурами та задачами.

Соціальна складова сталою розвитку означає досягнення рівності в розподілі, належному забезпеченні соціальних послуг, включаючи політичну участь. Українська реальність відбиває велику кількість суспільно-політичних процесів, наслідком яких є суттєві соціально-політичні зміни. Реформування політичних інститутів та їх складових, розвиток громадянського суспільства є ознаками становлення нової демократичної держави.

Досягнення сталого розвитку передбачає, перш за все, управління цими процесами. Саме тому в умовах транзитивного суспільства набувають актуальності політичні явища і процеси, що завжди супроводжують суспільні трансформації та можуть привести до соціально-політичної дестабілізації. В межах соціальної складової сталого розвитку актуальності набуває напрям вивчення політичної участі та саботажу як одного з її проявів. В цьому контексті важливою стає проблема адекватного осмислення місця та ролі явища саботажу у соціально-політичних процесах трансформаційних суспільств.

Дефініція «саботаж» в інтелектуальній та політичній традиції сучасної політичної науки має досить широку трактовку та не є предметом окремих суспільно-політичних досліджень. В сучасних політологічних теоріях явище саботажу знаходить місце в теоріях конфлікту (Р.Дарендорф, К.Боулдінг), розглядається як засіб протистояння пануючому класу (В.Парето), як відхилення від нормального перебігу подій (Д.Істон, Д.Сандерс) і як неконвенційна форма політичної участі (У.Мілбрайт, А.Марш, М.Каазе) [4]. Біхевіоральна, соціально-психологічна, системно-функціональна парадигми політичної участі вказують на взаємозв'язок політичної участі та політичної системи, пояснюють механізми впливу громадян на її стабільність. Останнім часом політична участь в трансформаційних суспільствах стає предметом вивчення і вітчизняної науки (О.О.Чемшит, Н.Ю.Ротар, В.І.Бортніков) [1-3]. Дослідники зосереджують увагу більш на конвенційних формах, в той час як неконвенційні залишаються недостатньо вивченими. Невивченим залишається і адекватне визначення соціально-політичної природи явища саботажу, його місце і роль в суспільно-політичних процесах трансформаційних суспільств.

В західній політології проблеми політичної участі представлені декількома напрямками. Серед них розрізняють: поведінковий, соціально-психологічний, системно-функціональний, неоінституціональний (політична участь як інструментарій політичної системи для досягнення політичних цілей). Поняття «соціально-політичний саботаж» може бути кваліфіковане як елемент неконвенційної політичної участі та розглянуте в контексті класичних та сучасних політологічних теорій. Характерно, що явище саботажу має місце в тих теоріях політичної участі, головним принципом класифікації яких виступає законність дій або протест.

Неконвенційна участь може виступати дестабілізуючим фактором в суспільстві та поділяється на ненасильницькі активні дії (мітинги, пікети, саботаж тощо) та насильницькі (тероризм, бунт тощо). В такому випадку саботаж може розглядатися як акція, до якої вдаються громадяни, у разі, коли відсутні або знівельовані інституціональні канали вираження їх інтересів, а/або традиційні форми участі не добігають бажаного результату.

Існує різниця між політичною участю стійких політичних систем та тих, що переживають період трансформації, й, відповідно, між використанням терміну «саботаж» для позначення різних соціально-політичних явищ в сучасному суспільстві.

В умовах стійких політичних систем з демократичним політичним режимом, явище саботажу має відношення здебільшого або до економічної сфери, або до військових злочинів. В таких державах громадяни мають досить широкі можливості участі у політичних процесах, а прояви абсентеїзму продиктовані скоріше довірою до існуючих політичних і владних інститутів. Діяльність політичних інститутів, відрегульовані взаємовідносини гілок влади роблять саботаж на суспільному та державному рівнях незагрозливим для політичної системи.

В умовах недемократичних політичних режимів форми політичної участі значно обмежені. Політична еліта прагне підмінити справжні форми політичної участі керованими. В умовах недемократичних режимів термін «саботаж» набуває загрозливого змісту та стає в одному синонімічному ряді з поняттями «контрреволюція», «ворог народу».

Перехідні політичні системи не є стійкими. В цих умовах конвенційні форми політичної участі діють на користь процесів легітимації влади, а неконвенційні можуть призводити до дестабілізації політичної системи, що в свою чергу порушує баланс складових сталого розвитку.

Таким чином, політична участь є частиною соціальної складової сталого розвитку. В трансформаційних політичних системах саботаж, разом з іншими неконвенційними формами політичної участі, несе в собі загрозу дестабілізації політичної системи та, в свою чергу, призводить до дисбалансу складових сталого розвитку.

Список використаних джерел

1. Бортніков, В.І. Політична участь і демократія: українські реалії. / В.І.Бортніков. - Луцьк:РВВ, 2007 «Вежа» Волин. Держ ун-ту ім.Лесі Українки. - 524 с.
2. Ротар, Н. Методологічні проблеми дослідження політичної участі в період постбіхевіоризму. [Електронний ресурс] / Н.Ротар. – Режим доступу: http://old.filos.lnu.edu.ua/bulletin_philosophy/ua/docs/visnyk01/articles/rotar.pdf.
3. Ротар, Н. Політична участь громадян України у системних трансформаціях перехідного періоду. / Н.Ротар. - Чернівці: Рута, 2007. – 472 с.
4. Milbrath, W. Political Participation: How and Why Do People Get Involved in Politics? [Електронний ресурс] / W. Milbrath .- Режим доступу: <[http://journals.cambridge.org/action/displayAbstract?fromPage=online&aid=8986294&fileId=S0003055400132125\(1965\)](http://journals.cambridge.org/action/displayAbstract?fromPage=online&aid=8986294&fileId=S0003055400132125(1965))>.

РЕГУЛЮВАННЯ ЕКОЛОГОБЕЗПЕЧНОГО ВИКОРИСТАННЯ ЗЕМЕЛЬ В КОНТЕКСТІ СТАЛОГО РОЗВИТКУ

Єскель Ганна Володимирівна,

кандидат економічних наук,

Національний науковий центр «Інститут землеробства НААН»

Бурхливий розвиток промисловості, бездумне використання природних ресурсів призвело до того, що людство сьогодні шукає шляхи порятунку від екологічної загрози, яка нависла над усією планетою. Орієнтація суспільства на матеріальні цінності викликала суттєве погіршення якості продуктів харчування. Зростання чисельності населення на планеті спричинило продовольчу кризу. Всі ці негативні фактори, пов'язані з глобалізацією, змушують нині шукати шляхи розвитку економіки, які б змогли відновити втрачений екологічний баланс в навколишньому середовищі та були б направлені на раціональне використання наявних ресурсів і змогли б забезпечити екологічну безпеку суспільства.

Сталий розвиток відноситься до моделі людського розвитку, в рамках якої використання ресурсів спрямоване на задоволення людських потреб з одночасним забезпеченням сталості природних систем та навколишнього середовища, щоб ці потреби могли бути задоволені не тільки для нинішнього, а й для майбутніх поколінь [1].

Сталий розвиток – такий розвиток країн і регіонів, коли економічне зростання, матеріальне виробництво і споживання, а також інші види діяльності суспільства відбуваються в межах, які визначаються здатністю екосистем відновлюватися, поглинати забруднення і підтримувати життєдіяльність теперішніх та майбутніх поколінь [2].

Сталий розвиток вимагає раціоналізації у використанні ресурсів, він направлений на відновлення балансу екосистеми та збереження її для майбутніх поколінь. Він стає реальним в умовах переходу на нетрадиційні методи ведення господарства: органічне землеробство, екологобезпечне землекористування.

Якщо розглядати екологобезпечне землекористування як процес вилучення із земельної ділянки корисних властивостей, при якому зберігається екологічна рівновага та задовольняються відповідні потреби землекористувача і виключається шкідливий вплив на оточуюче середовище, постає необхідність появи певних регуляторних важелів та інституцій, які будуть здійснювати нагляд за товаровиробниками в галузі рослинництва.